

Op huisbezoek

Het zal de herfst van 1968 zijn geweest. Mijn collega en ik van de L.T.S. waren die donkere avond in november op weg in polder Eierland.

We gingen voor de eerste keer op huisbezoek naar de ouders van één van onze leerlingen. De school bestond nog maar enkele jaren en was al snel populair geworden op Texel. Het aantal leerlingen nam behoorlijk toe.

Aan het op huisbezoek gaan was een hele discussie vooraf gegaan.

Hoewel er geen twijfel kon bestaan aan de goede bedoelingen, voelde ik me wat ongemakkelijk. Waarom eigenlijk? Het was toch een goede zaak, kennis maken met de ouders in huiselijke sfeer persoonlijke belangstelling tonen. Daar kon ik weinig tegen in brengen. Toch voelde het voor mij net iets te veel alsof ik een ouderling met een stichtelijke boodschap moest spelen. Een rol die voor een dertiger met links progressieve ideeën niet zo voor de hand ligt.

Enfin, het besluit was genomen dat we huisbezoeken zouden starten en we hadden ons er op voorbereid.

Alle leerlingen hadden een gestencilde brief mee naar huis gekregen over het voorgenomen bezoek. Op een af te knippen strookje kon akkoord of niet en een handtekening van de ouders worden geplaatst..

We kregen 90 procent van de strookjes terug met een positieve reactie.

Onze administrateur Jaap Eelman was verheugd over het feit dat er zo, voor elke brief, 15 cent voor een postzegel kon worden bespaard.

Jaap was een man die iedereen graag mocht ondanks of dankzij zijn ouderwetse eigenschappen. Vriendelijk en meedenkend. Een dienstverlener in de goede zin van het woord, was Jaap.

Hij kon als enige feilloos de weg vinden in de dikke stapels papier waaronder zijn bureau was bedolven. Zijn zorgvuldigheid en zijn *zinigheid* waren roemrucht.

Eens trof ik Dirk Huizinga, onze conciërge aan, zuchtend in zijn kantoortje. Hij was bezig met het tellen van potloodstiften en passernaaldjes.

“Waarom doe je dat nou Dirk?” vroeg ik verbaasd. “Het moet van Jaap” zei Dirk “voor het balansen”.

Ons eerste huisbezoek.

Het huis dat we die avond als eerste gingen bezoeken stond eenzaam op twintig meter van de weg tussen kale grijze akkers. Donker was het. Buiten boven de deur brandde een lichtje. We werden verwacht.

De moeder kwam naar de deur en liet ons binnen. Ze stuurde meten haar jongens naar boven naar bed, wat voor ons niet nodig was.

In de kamer tevens keuken zat vader onderuit gezakt op een oude bank. De overall aan met duidelijke sporen van het werk op het land en in de schuur. Een brede leren riem om zijn middel, zwarte wollen sokken op het gladde balatum dat de vloer bedekte.

Na een kopje thee probeerden wij het gesprek op gang te brengen. We vroegen of de zoon het naar zijn zin had op school. Of hij er weleens over vertelde en hoe het ging met het huiswerk. Moeder stak van wal.

Met een priemende wijsvinger naar vader zei ze luid en duidelijk: “dat hoeft je aan hem niet te vragen. Hij bemoeit z'n eigen nergens mee. Ik sta helemaal alleen voor

de opvoeding!” “Ja”, zei de man gemoedelijk, “als zij toch alles zo goed weet, hoef ik er niks aan te doen.”

Zijn vrouw snoof luidruchtig en begon over haar jongens te vertellen. Ze nam er de tijd voor en geen detail werd vergeten. Het ging eigenlijk best goed met ze. De man kon zijn ogen niet meer open houden en zakte nog wat verder onderuit. Ik verwachtte dat hij languit op de vloer zou belanden. De vrouw ging onverstoorbaar door met haar verhaal over de jongens. Onze bijdrage bestond voornamelijk uit knikken en jaja zeggen.

Het werd weer eens tijd om op te stappen. We gaven de vrouw de hand en lieten de man, die heerlijk lag te snurken, maar met rust. Zwijgend stapten we inde auto en reden de donkere polder weer in naar het volgende bezoek. Om dat de situatie zo komisch was geweest barste ik in lachen uit. Mijn collega hield het ook niet meer. Hij zette de auto in de berm en ons gelach ging over in onbedaarlijk gebulder. Toen we uitgeschaterd waren konden met goed fatsoen naar het volgende adres.

Ik had me die avond geen ouderling gevoeld. Integendeel. Het waren bezoeken aan ouders die betrokken waren bij hun kinderen. Elk op zijn eigen manier. Huisbezoeken hebben we een aantal jaren volgehouden.

Op een bepaald moment zakte de motivatie om dit werk te blijven doen in elkaar. Inzichten veranderden, ouders werden kritischer en mondiger en soms minder gecharmeerd van huisbezoek. Oudere leerkrachten werden vermoeider en jongeren voelden zich niet geroepen.

Zo gaan dingen nu eenmaal. Niet beter of slechter. Gewoon anders.

Fridtjof Blanken